

OPINIONS

Publicades des del 2009

Núm. 169 – Any 2024

¿Hi ha vida després de la mort?

Fa uns dies vaig parar compte a una entrevista feta al cirurgià i escriptor Dr. Manuel Sanz Segarra, en la que se li preguntà quina era la seva opinió sobre si hi ha vida després de la mort.

Segons el Dr. Sanz, després d'haver assistit molts malalts i estar al costat d'ells en el moment en què se'ls diagnosticà la mort biològica, s'havia trobat que, els que havien "retornat" a la vida coincidien en haver vist una llum i experimentat una sensació de joia i benestar incomparables. La resposta del Dr. Sanz donava per fet que SÍ que existeix un més enllà.

La creença segons la qual l'essència no física d'un ésser viu pot començar una nova vida en un altre lloc, ja sigui un cos, un mineral, vegetal o animal, anomenada *reencarnació*, aparegué cap mitjans del primer mil·lenni a.C. i fou acceptada per destacats filòsofs de l'antiga Grècia com Pitàgores, Sòcrates i Plató, entre altres, i adoptada amb modificacions, per altres pensadors.

El 1540 a.C., els egipcis creien que després de la mort, tothom havia de passar per un judici presidit per un tribunal de déus, els quals, col·locaven el cor del jutjat en un dels plats d'una balança, convençuts que era el lloc on es guardaven les maldats, i, a l'altre plat, una ploma d'ocell que representava l'honradesa, l'honestedat i la noblesa que havia emprat en la seva vida terrenal.

Si el plat de la balança on hi havia el cor es desplomava, el cor seria devorat per la deessa Ammut com un dels seus aliments preferits. En canvi, si el plat que contenia la ploma quedava equilibrat o pujava de nivell, rebia la immortalitat com a premi.

Una altra convicció existent va ser que, si la vida del jutjat havia estat caracteritzada per la malignitat, els déus el condemnarien a redimir el seu mal comportament en diverses reencarnacions fins a aconseguir arribar a expiar tot el mal comès. Aquesta convicció és present encara en religions com l'hinduisme i el budisme.

Per contra, quan va aparèixer el cristianisme, aquesta creença va ser substituïda per una altra segons la qual en morir, tothom passaria per un judici individual en espera d'un judici final, i, segons els actes comesos per cada persona, aniria al cel, a l'infern o al purgatori.

Una creença fonamentada principalment en el llibre "Apocalipsi", darrer escrit del Nou testament de la Bíblia cristiana, atribuït, segons alguns, a l'evangelista Joan, que, en un dels seus apartats (Apocalipsi 20, de l'11 al 15), descriu la fi del món. Un llibre que amb el temps ha passat de ser profètic a ser al·legòric.

Ara bé. Tant el ja difunt Papa Benet XVI com l'actual Papa Francesc, deixaren ben clar en diverses ocasions que: el cel no és un lloc físic entre núvols, ni l'infern un lloc on cremaran per sempre els qui han comès "pecats mortals". Respecte al Purgatori ambdós el referencien com un estat provisional de purificació i d'expiació per a ser perdonats actes on la infracció comesa ha estat lleu.

¿Aquestes expressions poden ser un sinònim sorneguer de la reencarnació?

Deixant la religió de banda i, endinsant-me en la neurociència, els qui es dediquen a aquesta branca del coneixement, creuen que la mort és la fi de la consciència. Una creença fonamentada en el fet que, aquesta, emergeix de l'activitat cerebral, i que, quan cessen les funcions fisiològiques, la consciència també desapareix.

No obstant això, alguns estudis recents han contradit aquesta tesi suscitant diversos i intensos debats sobre la possibilitat d'una continuïtat de la consciència més enllà de la mort.

Un dels defensors d'aquesta teoria, és el filòsof Arash Arjomandi Rad, nascut a Teheran el 9 d'abril de 1970, llicenciat en Filosofia, doctor en humanitats, postgrau per la Universitat de Barcelona i articulista en diversos diaris que, en el seu llibre "*El enigma de la muerte: mañana nos vemos*", sosté que, malgrat que hi ha funcions localitzades en un lloc del cervell, d'aquest, només se'n coneix una petita part i que, l'altra part és un enigma. Per tant, segons aquest filòsof, la consciència, ànima o esperit (tant se val el nom que se li doni), si bé neix amb l'evolució biològica de l'ésser humà, un cop s'ha manifestat és autònoma, té certa independència, no necessita matèria física i podria existir perfectament després de la mort en un altre pla, sense que hagués d'estar sotmesa a la matèria.

Una opinió personal

Si és que he estat una cortesana o una mística en una altra vida no ho sé. L'únic que sé, és que ara soc a qui i que sempre he regit la meva vida amb un comportament basat en l'ètica i procurant no fer mal ningú. En quan si els meus actes podien rebre un premi o un càstig no m'ha preocupat mai.

No hi ha proves empíriques de l'existència d'una vida després de la mort, però tampoc n'hi ha del contrari. Per tant, qualsevol afirmació o negació al respecte, dependrà de la fe de cadascú, o d'haver percebut experiències personals.

Hi ha un gran nombre de Sants i una llarga llista dels que no ho són, a la qual m'afegeixo, que hem experimentat visions d'ànimes o esperits. Una d'elles la vaig descriure en les Opinions núm. 44 de 2013 amb el títol "La presència" en la qual expresso, amb més profunditat, la meua manera de pensar sobre aquest tema. Per tant, després d'aquesta experiència i d'altres, **SÍ** que crec en els esperits, en fets paranormals, en la intuïció, en la comunicació malgrat no expressar paraules i en la telepatia.

La vida és la que anem vivint dia a dia, però ben mirat, tal vegada caldria que ens aturéssim a pensar si la vivim amb prou intensitat o, tenallats per la feina, pors, desitjos insatisfets i pendents de si els nostres fets rebran un premi o un càstig, no sigui cas que, per mandra de no haver fet moments d'introspecció i decisió, quan estem a punt de fer el traspàs, ens penedim d'haver estat grans babaus.

Maria Mercè Usón